

Kedves testvérek,

az Úr adjon nektek békét!

Azon a napon írok nektek, amelyen több mint nyolcszáz évvel ezelőtt, itt, La Vernán az Úr Szent Ferenc testébe véste szenvedésének jeleit. E sebekből a *Tranzitusig*, amelyet néhány hét múlva ünneplünk, egyetlen út vezet: egy olyan ember útja, aki Krisztusra hagyta az életére vonatkozó utolsó szót.

Szeretnék megszólítani mindegyikőtöket – jelölteket, novíciusokat és egyszerű fogadalmasokat –, arcotokra és a szívetekben hordozott kérdésekre gondolva. Ti vagytok a Rend fiatal arca. Rajtatok keresztül az Úr továbbra is olyan férfiakat hív, akik arra vágnak, hogy az Evangéliumot abban a formában éljék, amelyet az Úr Ferencnek kinyilatkoztatott.

A *Tranzitus* megünneplése nem csupán annyit jelenti, hogy megemlékezünk Szent Ferenc halálának napjáról. Azt jelenti, hogy szemlélünk egy teljesen odaadott életet. Miután végigjárta az Evangélium útját egészen a végéig, Szent Ferenc belép az Atya ölelésébe. Ezért a *Tranzitus* nem csupán a múlthoz tartozik: megmutatja azt a célt, amely felé minden kisebb testvér halad. Nem a siker, nem a tekintély, hanem az Istennel való teljes közösség felé.

Az örökség, amelyet Szent Ferenc testvéreire hagy, nem egy program vagy szervezet, hanem a megélt Evangélium, az ő áldása és a testvériség. Ebben részesültök ma ti is ajándékként.

Maradjatok Krisztussal

„Mindenekelőtt vágyakozniuk kell az Úr Lelkének és szent munkálkodásának birtoklására.” (RB X,8) Szent Ferenc ezekkel a szavakkal foglalja össze, mi az elsődleges. Minél inkább megtanultok megmaradni az Úrban, annál inkább tudni fogjátok, hogyan éljetez testvéreként. Hivatásotok nem egy személyes tervből születik, hanem egy tekintetből, amely elért benneteket, és továbbra is azt kér tőletek, hogy hagyjatok el mindent: „*Egynek vagy még híjával: menj, add el, amid van, s add a szegényeknek, akkor kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj, kövess engem!*” (Mk 10,21).

Ha ez a tekintet elhalványul, a testvériség elveszíti középpontját, a misszió pedig azt kockáztatja, hogy pusztá aktivitássá válik.

Olyan korban élünk, amely folyamatosan igényt tart a figyelmünkre. Ezért a testvéreknek meg kell tanulniuk megállni. Becsüljétek meg a személyes imádságot, az Eucharisziát, amelyben Krisztus önmagát adja, és a zsolozsmát, amely bekapcsol benneteket az Egyház imádságába.

Időzzetek el az Ige előtt, keressétek az imádás csendjét; és miként Szent Ferenc újra meg újra visszatért a remeteségekbe, ti is különítsetek el pusztai időt.

A csend nem üresség: az a hely, ahol Isten a szívhez szól.

A Lélekben való élet nem távolít el bennünket testvéreinktől, hanem képessé tesz arra, hogy szeressük őket. Szent Ferenc új szemmel tért vissza a remeteségekből, és képes volt minden teremtményben felismerni a testvért. A szemlélődés táplálta küldetését. Így lesz ez veletek is.

„Testvéreket adott nekem az Úr”

„Testvéreket adott nekem az Úr.” (Végr 14) Szent Ferenc így emlékezik vissza Végrendeletében arra a pillanatra, amikor minden elkezdődött. Amikor pedig azt kérte, hogy vigyék vissza a Porciunkulához, arra a helyre akart visszatérni, ahol az Úr köréje gyűjtötte első testvéreit.

Nem azt mondja: „Én választottam őket.” Ajándékként ismeri fel őket, amelyet kapott.

Veletek is így lesz. A testvéreknek nem mindig lesz ugyanolyan a természetük vagy lesznek ugyanazok az elképzeléseik, mint nektek. Egyesek azonnal megértenek majd benneteket; mások próbára tesznek; mégis mindegyikük olyan ajándék, amelyet a ti életetekre bízta.

Ne azért lépjete be a Rendbe, hogy saját igényeitekre szabott világot építsetek, hanem azért, hogy engedjétek magatokat átalakítani az olyan testvérekkel való találkozás által, akiket ti talán nem választottatok volna. Ezen a helyen tanulunk meg előbb hallgatni, mint beszélni; előbb bocsánatot kérni, mint igazolni önmagunkat; és együtt hordozni a kölcsönös törekenység terhét.

A testvéri közösségek nem úgy növekednek, hogy minden nehézséget elkerülnek, hanem úgy, hogy az Evangélium fényében haladnak át rajtuk. Legyen bátorságotok olyan otthonokat építeni, ahol megbízhattok egymásban, ahol senki sem érzi magát megítélve vagy magára hagyva. A világ ebből ismeri majd fel igehirdetésünk hitelességét.

Érett és szabad szív

A kegyelem nem helyettesíti emberségünket: átalakítja azt. Szent Ferencben mindvégig ezt látjuk: amikor haldoklása közben köréje gyűlik Leó testvér, Bernát testvér, Angelo testvér, Rufino testvér és Jacopa „testvér”, egy olyan embert látunk, aki továbbra is szabadon és gyengédséggel szeret.

Nem annak ellenére lesztek jó testvérek, akik vagytok, hanem azon keresztül, akik vagytok.

Ezért a képzés abban kíván segíteni benneteket, hogy önmagatokkal kiengesztelődött férfiakká váljatok, akik képesek megismerni saját szívüket: az ott lakozó vágyakat, a félelmeket, a sebeket, mindazt, ami mozgásba hoz benneteket, és ami visszatart.

Ne féljeteK saját történetektől, családok történetét is beleértve, még annak nehezebb lapjaitól sem. VigyétéK mindezt az imádságba és a kísérésbe. Amit befogadunk és integrálunk, az termékennyé válik; ami rejtve marad, az idővel súlyos teherré lesz.

Gyakran kérdezzétek meg magatoktól: milyen embert formál bennem az Úr?

Az érzelmi élet nem akadály a konszekrációnak. A tisztaság nem hideg szívet kíván, hanem szabad szívet: olyat, amely képes sokakat szeretni anélkül, hogy bárkit birtokolna. Építsetek egészséges barátságokat, amelyekben nincs sem összeolvadás, sem elszigetelődés.

Fogadjátok el, hogy szükségétek van másokra. Megengedni magunknak, hogy megismerjenek, kísérjenek, sőt akár helyre is igazítsanak bennünket, nem gyengeség, hanem érettség.

Aki felismeri, hogy mindent ajándékba kapott, aligha veszíti el hivatásának örömet.

Eljön majd a magány, a fáradtság, a meg nem értettség és a próbatételek ideje. Könnyű lesz menedéket keresni az aktivizmusban vagy valamilyen spirituális álarc mögött. A közösségi médiához való hozzáférés és annak használata mintha érzéstelenítené ezt az úrt. Arra kaptunk meghívást, hogy növekedjünk a felelős szabadságban, és megtanuljunk ebben a digitális térben élni.

Az érett ember azonban nem az, aki semmit sem érez, hanem az, aki tudja, hogyan vigye Isten és testvérei elé mindazt, amit megél.

Tekintsetek újra Szent Ferencre. Beteg, csaknem vak, és még az is megsebezte, ami a Rendben nem úgy alakult, ahogyan remélte; mégsem zárkózott magába és nem keseredett meg. Áldást ad. Énekel. Még a halált is „nővérnek” nevezi. Ez a kiengesztelődött szív gyümölcse.

Legyetek valóban kisebbek

Ennek a belső szabadságnak olyan neve van, amely hivatásunk lényegéhez tartozik: kisebbé válni.

Életének utolsó pillanataiban Szent Ferenc azt kérte, hogy mezítelenül fektessék a pusztára. Ez nem csupán a szegénység gesztusa: egy olyan élet utolsó cselekedete, amely mindent visszaad az Atyának.

Kisebbsnek lenni azt jelenti, hogy semmit sem tartunk meg önmagunknak, és az utolsó helyet választjuk, mert ez az a hely, amit Krisztus is választott.

A kultúra, amelyben élünk, állandóan arra ösztönöz, hogy megmutassuk magunkat, érvényesítsük önmagunkat, elismerést keressünk. A vallásos élet sem mentes ettől a kísértéstől. Ezért becsüljétek meg a minoritást mint drága ajándékot.

Az ember egyszerű dolgokban tanul meg kisebbé válni: a rejtett szolgálatokban, a közös munkában, az alázattal elfogadott helyreigazításokban, abban, hogy szégyenkezés nélkül engedi, hogy segítsenek neki.

Isten népe sok szavunkat el fogja felejteni, de aligha felejt el egy olyan testvért, aki tud meghallgatni, osztózni a szegények életében, és együtt járni a legkisebbekkel.

Szent Ferenc a leprás átölelésében ismerte fel Krisztus arcát. Ti is ott fogtok találkozni vele, ami mellett a világ elmegy: a szegényekben, a betegekben, a magányosokban, azokban, akik életük értelmét keresik. Engedjétek, hogy ők evangelizáljanak benneteket.

Egy Rend, amely minden nyelven beszél

Olyan testvériséghez tartoztok, amely túllép a provinciák és kuszatódiák, a nemzetek és kultúrák határain. Ez az egyik legnagyobb ajándék, amelyet az Úr Rendünkre bízott.

Ne engedjétek, hogy túlságosan szűk horizontok közé zárkozzatok. Már a képzés éveitől tanuljátok meg érezni, hogy az egész Rend testvérei vagytok, még mielőtt egy provincia vagy kuszatódia testvérei lennétek.

A nemzetköziség nem egyszerűen azt jelenti, hogy más országokból származó testvérekkel élünk együtt. Azt jelenti, hogy engedjük, hogy a másik megtérítsen bennünket. Érdeklődjétek testvéreitek kultúrája iránt, tanuljátok meg néhány szót a nyelvén, és hallgassátok meg népének történetét.

Az egység nem a különbségek eltörléséből születik, hanem abból, hogy engedjük: a Lélek közösséggé alakítsa őket.

Szent Ferenc olyan testvérekről álmódott, akiket alázatos emberként küldenek a világba, akik nem törekszenek uralomra, és képesek mindenkivel tisztelettel találkozni. Ez az álom minden alkalommal tovább él, amikor egy testvéri közösség különböző népekből származó emberek otthonává és egy valóban katolikus Egyház jelévé válik.

Evangelizáló testvériség

„Íme, úgy küldelek titeket...” (Mt 10,16) A misszió nem akkor kezdődik, amikor megkapjátok küldetési helyeteket. Ma kezdődik.

Egy kiengesztelődött testvéri közösség már önmagában az Evangélium. Már abban, ahogyan egymásra néznek, egymást meghallgatják, egymást helyreigazítják és támogatják, elkezdődik küldetésük.

Egy napon majd elküldenek benneteket prédikálni, tanítani, kísérni, szolgálni. Egyesek más földrészekre mennek; mások saját hazájukban maradnak. De az első misszió nem más, mint hogy engeditek küldeni magatokat.

A világ olyan testvérekre vár, akik képesek a határvidékeken élni: a földrajzi határokon, de az emberi, kulturális és lelki határvidékeken is. Ma arra is meghívást kapunk, hogy átlépjük a digitális határokat, beleértve a mesterséges intelligencia világát is. Ezek meghatározó jelentőségűek a most zajló korszakváltásban, ezért nagy figyelmet követelnek tőlünk.

Mindebben arra kaptunk meghívást, hogy ne valamilyen területet védelmező emberekké, hanem a kiengesztelődés és a béke útjait megnyitó testvérekké váljunk.

Ne féljetez elpazarolni az életeteket. A Rendnek elsősorban nem szakemberekre, hanem evangéliumi emberekre van szüksége. Az Egyháznak szüksége van a nagylelkűségetekre; a világnak szüksége van a reményetekre.

Járjatok örömben

Sokan fognak rátok tekinteni, hogy lássák: érdemes-e Krisztust követni. Nem a tökéletesség tesz majd benneteket hitelessé, hanem a remény.

A ferences öröm nem a próbatételek hiányából fakad, hanem abból a bizonyosságból születik, hogy Krisztus velünk jár. Szent Ferenc megtapasztalta a meg nem értést, a betegséget és a csalódásokat, mégis tovább énekelt; a halállal szembenézve a dicséret énekét szerezte.

Őrizzétek ezt az örömet: ez a legszebb ajándék, amelyet az Egyháznak és a világnak felajánlhattok.

„Én megtettem, amit tennem kellett, amit nektek kell tennetek, arra tanítson meg benneteket Krisztus.”

A hagyomány megőrizte számunkra azokat a szavakat, amelyeket Szent Ferenc halála előtt testvéreihez intézett: „Én megtettem, amit tennem kellett, amit nektek kell tennetek, arra tanítson meg benneteket Krisztus.” (CÉ2,214)

Nyolc évszázadon ívelnek át ezek a szavak, és ma mindnyájatokhoz elérnek. Egy olyan ember önátadását tükrözik, aki mindent Krisztus kezébe helyezett.

Azt kívánom, hogy őrizzétek elevenen ezt a szikrát, és engedjétek, hogy az Úr Lelke mindennap újra lángra lobbantsa. Az Úr sokkal inkább ilyen embereken keresztül újítja meg Rendünket, mint struktúráink vagy programjaink által.

Szent Ferenc atyánk *Tranzitus*ának nyolcszázadik évfordulóját ünnepezve mindnyájatokat a Szeplőtelen Szűz Mária, Szent Klára és valamennyi ferences szent közbenjárására bízok.

Az Úr őrizze hivatásotokat, és adja meg nektek, hogy mindvégig örömben kitartsatok.

Szeretettel megáldalak benneteket, és imádságomban kísérek titeket.

Testvéri szeretettel:

Fr. Massimo Fusarelli OFM
miniszter generális